

О. ОЛЕСЬ

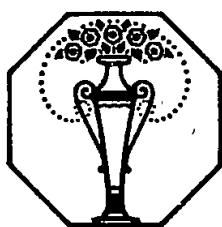
БАБУСИНА ПРИГОДА

ДІТОЧИЙ СВІТ ч. 1.

О. ОЛЕСЬ

БАБУСИНА ПРИГОДА

(п'єска для дітей)

ПРАГА

1941

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО „ПРОБОЄМ“

МАЛЮНКИ ГАЛИНИ МАЗЕПИ

Тираж 3000 примірників

Всі права застерігаються

Друковано в українськім відділі друкарні Ян Андреска вд., Прага XII., Бєлградська 10

Бабусина пригода.

Особи:

БАБУСЯ.

ВЕДМІДЬ.

ЛІС.

ПЕСИК.

КАЧЕНЯ.

КАЧЕНЯТА.

Гай, лука, за нею річка.

*Бабуся з лозиною і клуночком жене каченят на луку і спи-
няється під деревом.*

БАБУСЯ.

Пасіться, любі каченятка,
Скубіть собі мяку травичку,
Купайте в сонечку крилятка
Та поринайте у водичку.
Ловіть метелики та мушки,
Але наставте добре вушки:
Там, бачите, синіє ліс?!
Живе в тім лісі хитрий ліс ...

Вважайте, крихотки, вважайте!
Як лиса вгледите, – втікайте!
(до песика) А ти, чорненький, не лежи:
Малих пильненько стережи!
Коли б десь лис чи вовк скакав,
Що ти робитимеш?

ПЕСИК.

Гав, гав!

(Бабуся киває головою і гладить Песика).

БАБУСЯ.

Гаразд; гаразд! Дивись пильніш,
Та гавкай дужче, голосніш!

ПЕСИК.

(весело скаче й голосно гавкає на Бабусю).

Гав-гав! гав-гав, гав-гав, гав-гав!

БАБУСЯ.

Та я ж не лис, – чого пристав?

(Песик біжить до каченят, які давно вже розсипались по луці й пасуться).

БАБУСЯ.

Як любо, мило серед гаю!...

Спочину, ляжу, задрімаю.

(Лягає на траву і кладе клуночок під голову. Засипає. Виходе Ведмідь, розглядається навколо і враз спиняється, побачивши Бабусю).

ВЕДМІДЬ.

А хто це тут лежить та спить?

Хто смів ногою тут ступить?

Тут все моє: і луг і гай.

Я з'їм тебе! Ану, вставай!

(Будить лапою Бабусю).

БАБУСЯ. *(прокинувшись).*

Ой, лишенко! Ведмідь! Боюся...

ВЕДМІДЬ.

Ти хто такий?

БАБУСЯ.

Та я Бабуся.

Там під горою в мене й хатка...

А тут пасу я каченятка.

ВЕДМІДЬ.

А що то в клуночку у тебе?...

БАБУСЯ.

Та це медку взяла для себе...

ВЕДМІДЬ. *(облизуючись).*

Медку!? Медку! Люблю медок!

Але не навиджу бджілок!

(До Бабусі ніжно:)

Коли медку й мені даси,

Хоч і щодня качок паси.

БАБУСЯ.

Чому ж Ведмедику не дати,

Коли він хоче ласувати...

На хліб намазати — чи так?...

ВЕДМІДЬ.

І сам не знаю: краще як...

(Бабуся бере ложку й набирає меду. Ведмідь нетерпляче тупцює і похапливо їсть, облизуючи ложку й лапи. Здалекачується страшне гавкання Песика).

ПЕСИК.

Гав-гав, гав-гав, гав-гав, гав-гав!..
БАБУСЯ.

Ой, Боженьку, це ж Лис напав!
ВЕДМІДЬ.

Не бійсь, Бабусю, захищу,
А Лиса хитрого провчу!

(Біжать каченята, за ними женеться лис і ловить каченя. Ведмідь забігає збоку і накидується на лиса).

ВЕДМІДЬ.

Ага! Попався! Не пручайсь!
Кажи всю правду, признавайсь:
Чого ти гнався за малими?

ЛИС.

Та я хотів погратись з ними...

ВЕДМІДЬ.

Ой, будеш, Лисе, у мішку...
Твій ніс чого це у пушку?

ЛИС.

Це каченя мене напало
І якось в рот само попало...

ВЕДМІДЬ.

Не вірю, Лисе... ти збрехав?!
Він бреше, Песику?

ПЕСИК. *(притакуючи).*

Гав-гав!

КАЧЕНЯ. *(виступаючи перед Ведмедем).*

Неправду каже Лис,

Що я його напало...

Чого-б я в рот скакало?!

Щоб голову одгриз?

КАЧЕНЯТА. (*гуртом*).

Так-так, ках-ках, так-так, ках-ках...

ВЕДМІДЬ.

Кажи негайно, признавайся,
А коли ні, то в торбу пхайся.

(Лис плаче).

ПЕСИК.

Гав-гав, гав-гав, гав-гав, гав-гав!

ВЕДМІДЬ. (*до песика*).

А може б ти вже перестав?

(до Лиса).

Не сором гнатись за малими?

ЛИС.

Таж я хотів погратись з ними...

ВЕДМІДЬ.

Бабусю, маєш ти лозину?

А ну, почухай Лису спину...

(Бабуся, усміхаючись, бере лозину).

ПЕСИК. (*до Лиса*).

Гав-гав, гав-гав, гав-гав, гав-гав...

ЛИС. (*до Бабусі*).

Скажіть, щоб він хоч не лякав.

(Стас на коліна).

Пустіть!.. у мене діточки...

Всі золоті, як зірочки...

Вони мене до дому ждуть,
Без мене не їдять, не п'ють.
Я вже не буду, присягаю...

БАБУСЯ. (*до Ведмедя*).

Пустіть... і я вже вас благаю.
Він більш не буде...

ВЕДМІДЬ. (*до Лиса*).

Ну, дивись!..

А попадешся, — не просись...

(*Пускає Лиса. Лис тікає. Песик кидається за Лисом і шалено гавкає*).

ПЕСИК.

Гав-гав, гав-гав, гав-гав, гав-гав...

(*Всі становляться на вишпиньки і дивляться. Песик за хвилинку вертається*).

ВЕДМІДЬ. (*до Песика*).

Чому ж ти Лиса не піймав?

(*Песик винувато стає перед Ведмедем на задні лапки*).

БАБУСЯ. (*до каченят*).

Напаслися? Найлісь?

На Лиса надивилися?

КАЧЕНЯТА. (*киваючи головами*).

Так-так, ках-ках, так-так, ках-ках...

БАБУСЯ.

Ходімте вже до хатки.

Вжевечір... Час і спатки.

Подякуйте ж, маленькі,

Ведмедику гарненько...

КАЧЕНЯТА. (*низько вклоняючись Ведмедю*)

Так-так, ках-ках, ках-ках...

ВЕДМІДЬ.

Колиб щось трапилось, кричіть:

„Біжіть, Ведмедику, біжіть!“

Хай нападе чи вовк чи лис,

Вже не сховавтесь і в ліс.

КАЧЕНЯТА.

Так-так, так-так, ках-ках, ках-ках...

БАБУСЯ (*беручи клуночок і лозинку*)

Так ми вже підемо до хати...

(*до Ведмежа*).

Хотіла б я вам щось сказати...

ВЕДМІДЬ.

Кажіть, бабусю: наперед

Я вам віддячуся за мед.

БАБУСЯ.

Чи не могла б я вас просити

Колись до мене загостити?!..

Зробіть цю ласку: завитайте!..

ВЕДМІДЬ.

Чи є безпечно, — уважайте!..

Щоб там до лиха не прийшло...
Це ж вам не праліс, а село!

БАБУСЯ.

Тай близько там села немає!

Гора, а з неї ліс збігає,

Та десь поток шумить здалека,—
Оце і вся вам небезпека.

ВЕДМІДЬ.

А чи, буває, з-за куща
Не дасть з рушниці хтось ляща?

БАБУСЯ.

Кого б стріляли із рушниці?
В нас горобці, шпаки, синиці,
Галки, сороки, деркачі,
Та сич десь крикне уночі.

ВЕДМІДЬ.

Та що мені галки, сороки?!
Ступну, — тікають на всі боки!

БАБУСЯ.

Побачите мою хатинку,
Таку (*показує*) з горішками торбинку...

ВЕДМІДЬ.

А ви горішків не їсте?

БАБУСЯ.

Зубів не маю, як на те!

ВЕДМІДЬ.

А в мене зуби, — подивіться!
(широко розляє рота).

БАБУСЯ.

Ой, лишенько! та не трудіться!

ВЕДМІДЬ.

Та я одверто вам скажу,
Що я і камінь роскушу!

БАБУСЯ.

А я... ось я стара бабуся,
А вас і стільки (*показує*) не боюся.

ВЕДМІДЬ (*піднімаючи лапи і кидаючись на Бабусю*)

Гам, гам!!.. А що, Бабусю, налякав?

(*Бабуся з переляку схопилась за серце, песик, як мяч, одскочив на бік і визвірився на Ведмедя*).

ПЕСИК.

Гав-гав, гав-гав, гав-гав, гав-гав!

БАБУСЯ. (*отямившись*)

А ж з переляку піт облив!..

Гаразд, що Песик захистив!

ВЕДМІДЬ.

Простіть... я тільки жартував,

А ти вже, Песику, „гав-гав“ ?!

БАБУСЯ.

Так що ж... заглянете до хати?

ВЕДМІДЬ.

Вже більш не буду жартувати.

Прийду! Кажу: прийду і край!

БАБУСЯ.

А я до вас!.. такий звичай.

ВЕДМІДЬ.

Та ви ж не втрапите до мене...

Там ліс, як море те, зелене...

БАБУСЯ. (*показуючи на Песика*).

Це що? воно хоч молоде,

А має носа й доведе!

ВЕДМІДЬ.

Це може статись: добрі пси
Ой, мають каторжні носи!..
Щож... прийдуть може й каченятка?
Я покажу їм ведмедятка.
Вас не злякає довгий шлях?

КАЧЕНЯТА.

Так-так! так-так, ках-ках, ках-ках...

ВЕДМІДЬ.

Ох, я люблю таночки...
А ну, малі, хоч трошки...

БАБУСЯ.

Беріться за крилятка...
Танцюйте, каченятка.

КАЧЕНЯТА.

Так-так, ках-ках, ках-ках...

(Каченята танцюють. Ведмідь пританцює, запрошує Бабусю і з нею прилучається до танцю).

З А В І С А.

Прага, 25. XII. 1940.

11. VII. 1941

ТОГО Ж АВТОРА

ТАКІ НОВІ КНИЖКИ

В ДРУКУ:

Ведмідь в гостях у Бабусі

(п'єска для дітей на 1 дію)

Бабуся в гостях у Ведмедя

(п'єска для дітей на 1 дію)

Збірка поезій для дітей

На провесні

(пролог до „Свята Весни“)

Грицеві курчата

Наші казки

СОЛОМЯНИЙ БИЧОК, ІВАСИК-ТЕЛЕСИК,

ЗЛИДНІ, МИКИТА КОЖУМЯКА, ЛИ-

СИЧКА, КОТИК і ПІВНИК

Всі казки інсценізовані